

Sonetul morții

Daniel Vișan-Dimitriu

Tu îmi îmbraci orizontul în negru,
imnuri de îngeri devin tânguiuri,
zilele mele mai cer păsuiri,
sufletul, singur, rămâne integru.

Păsări hulpave întunecă cerul,
setea inundă și ultimul mal,
ochii din beznă sclipesc ireal,
viața își plânge, în jur, efemerul.

Trist, frământat într-un ultim balans,
corpul se zbate-n grimase de moarte
dezacordat și convins că-n devans
ziua de care știa că-i departe
i te-a adus cu o grijă aparte.

Mă-nbrățișezi pentru ultimul dans.